Ч. 34 Субота 14 (26) лютого 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(27 засїдане з дня 17 лютого 1898).

(Засїдане вечірне).

З порядку дневного наступила справа реґуляциї ріки Полтви з притоками. Ухвалено реґуляцию тої ріки і наводненє побережних ґрунтів коштом 2,885.000 зр.

Довшу дискусию викликало опісля внесенє пос. Вайґля і товаришів в справі зміни ординациї виборчої в тім напрямі, щоби було в V куриї загальне голосованє і безпосередні вибори. Комісия вносила перейти над сим внесенєм до порядку дневного. Против внесеня промавляв пос. Вівіен, за внесенєм пос. Щепановский. Сей послїдний доказував, що коли вже раз заведено V курию при виборах до Ради державної, то і сойм повинен мати ту репрезентацию.

Пос. Кульчицкий ставив внесенє, поручаюче Видїлови краєвому, щоби той на найблизшій сесиї предложив проект зміни ординациї виборчої до сойму з заведенєм безпосередного права голосованя в четвертій куриї. — Пос. В. Дїдушицкий против загального, безпосередного і тайного голосованя. По замкненю дискусиї промавляли ґенеральні бесїдники: ґр. Тарновский за а пос. Романович против внесеня комісиї: В поіменнім голосованю відкинено опісля внесенє пос. Щепановского і внесенє посла Кульчицкого а ухвалено внесенє комісиї, щоби над внесенєм пос. Вайґля перейти до порядку дневного.

(28 засїдане з дня 18 лютого 1898).

На початку засїданя відчитано резиґнацию пос. Романовича з становища члена Видїлу краєвого. — Громадї міста Заболотова призволено побирати оплату від спіритусових напитків, пива і меду.

Опісля ухвалено завізвати правительство, щоби оно виготовило і предложило соймови спис одиниць побираючих річну платню звиш 600 зр. в Кракові і Львові та 30 більших містах, а то в цїли виміру податку особисто-доходового. — Видїлови краєвому поручено виготовити як найскорше проєкт закона о виконуваню опіки над убогими. — Ухвалено резолюцию, взиваючу правительство, щоби в розпорядженю виконавчім до закона о комасациї або окремім розпорядженю зобовязав місцевих комісарів, щоби они, скоро добачать потребу залїсненя або иншої якоїсь роботи, донесли о тім зараз власти політичній, аби та зарядила відповідні роботи.

По сїм наступив вибір 12 членів і тільkож заступників до комісиї рекурсової в справі податку особисто-доходового. З меншої посілости вибрано між иншими крилош. о. Чапельского у Львові. — До комісиї загального податку зарібкового вибрано між иншими Войт. Шведа і др. Федака адвоката у Львові, а заступниками: Ів. Левиньского предприємця у Львові і др. Яросл. Кулачковского, директора „Днїстра“.

Відтак слїдувало справоздане комісиї о внесеню пос. Вахнянина в справі орґанізациї кас позичкових систему Райфайзена. Ухвалено: 1) Поручає ся Видїлови краєвому розслїдити орґанізацию і розвій кас систему Райфайзена в Долїшній Австриї і в Чехії та взяти під розвагу, о скілько ті каси можуть бути примінені до наших відносин. — 2) Поручає ся Видїлови краєвому уложити проєкт взірцевого статута для громадских товариств позичкових може з обмеженою порукою; — 3) розважити, чи не потреба би окремого закона для громадских кас позичкових для правильного їх функціонованя; — 4) щоби через Видїли повітові поучив громади, що для основуваня кас позичкових а о їх запомаганя найпевнїйшим жерелом кредиту суть позички комунальні в банку краєвім. — 5) На кошти для розслїду вставляє ся 2000 зр. яко видаток надзвичайний.

В справі стану шкіл народних і семінарий учительских ухвалено завізвати краєву Раду шкільну, щоби перевела з відповідним поспіхом виказуванє дїтий, що опускають науку і щоби постарала ся о стяганє кар з того титулу властями політичними. Взиває ся правительство, щоби прискорило основане нових семинарий учительских.

Пос. Бернадзїковский підніс, що інспекторами окружними повинні би бути іменовані люди маючі довголїтну практику фахову і звістні з своїх лїтературних праць в шкільництві. Тимчасом бувають часто іменовані люди, що не доросли до свого становища. Бесїдник ставив резолюцию, взиваючу краєву Раду шкільну, щоби на інспекторів окружних були

21)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л. Стівенсона.)

(Дальше).

Доси було все добре. Але менї прийшло зараз на гадку, що сильно натягнена линва, як би єї нараз перетяти, так само небезпечна, як той кінь, що бє. Я би був не знати о що заложив ся, що як би я був так шалений і відтяв якор від „Гіспаніолї“, то був би певно вивернув ся з моїм човном.

Та гадка здержала мене, і я би був вже відступив від мого наміру, як би знов щастє не було менї сприяло. Легкий вітер, що зразу дув з полудня а відтак від полудневого всходу, коли ніч запала, став віяти в полудневого заходу. Коли я ще роздумував о моїм плянї, ввіяв ся вітер та попер „Гіспаніолю“ як-раз на похват; на мою велику радість натягнена линва почала звисати; в моїй руцї і на хвильку моя рука занурила ся у воду.

То рішило. Я виймив ніж, отворив єго зубами та став перерізувати один мотуз за другим, аж корабель держав ся ще лиш на двох. Відтак чекав я спокійно, аж від нового вітру линва знов попустить, щоби ще й оба послїдні єї мотузи перерізати.

Через цїлий той час чув я якісь голосні крики в каютї, але що у мене в голові було зовсїм що иншого, то я на них не вважав. Тепер же, коли я так чекав, то й звернув більшу увагу на них.

По однім голосї пізнав я сокирника Ізраїла Гендса, що давнїйшими часами був Флїнтовим пушкарем: другий голос, то був, розуміє ся, мого приятеля в червоній шапцї. Оба ті розбишаки були очевидно пяні а все ще пили, бо коли я так підслухував, один з них отворив вікно, і заклявши, вкинув щось у воду, мабуть порожну фляшку. Та они не лиш були пяні, але, як менї здавало ся, ще й завели скажену суперечку з собою. Проклони сипались градом а попри то робили такі страшенні крики, що я таки був певний того, що они ще будуть і бити ся. Але до того не прийшло, бо за кождий раз суперечка притихала і голоси не були вже так крикливі, аж знову по якійсь хвили робили ся такі самі крики.

На березї видко було велику ватру, що палахкотїла ясною поломінию між деревами. Якийсь один з них посьпівував стару меляхолійну пісню моряцку, а при тім клав велику вагу на послїдні єї слова. Я чув єї нераз підчас моєї подорожі і пригадував собі ті слова:

Поплило на море мужа сїмдесять пять,
А домів вернув лиш один назад.

Менї здавало ся, мов би тота сумна пісьня мала образове значінє для товариства, що зрана потерпіло так люту страту. Але із того всего, що я видів, то ті буканїри були такі змінчиві, як і то море, на котрім они жили.

Наконець настав вітер; шунер похилив ся трохи боком, і я почув в руцї, що линва від якоря знов повисає, і уживши всеї сили, розтяв ще й послїдні два єї мотузи.

Вітер мало що вадив човнови, котрий в одній хвили пігнав до переднього кінця „Гіспаніолї“. Рівночасно і шунер, ідучи за похватом, став поволи крутити ся до окола себе.

Я робив веслом на моїм човнї, як той, що з розуму зійшов, бо мене брав страх, що кождої хвилї піду під воду. Але все було надармо і я наконець підплив знов до позадного кінця корабля, де бодай міг увільнити ся від мого небезпечного сусїда. Як раз хотів я впослїдне відтрутити ся, коли моя рука доторкнула ся якогось тонкого шнура, що звисав з корабля. Я зараз єго вхопив ся.

Длячого я то зробив, вже й сам не можу сказати. Націмперед зробив я то лиш з якоїсь наглої внутрішної спонуки; але скоро я вже держав шнур в руках і переконав ся, що він в горі привязаний, взяла мене цїкавість і я постановив собі заглянути у вікно від каюти.

З нечуваним трудом підтягнув ся я по шнурі в гору, аж міг побачити одну часть каюти.

Шунер сунув ся тепер досить борзо по водї, що з обох боків підоймала ся високими филями і тягнув човен за собою, а менї аж дивно стало, чому оба вартові й не рушили ся аж до тої пори, коли я зачав заглядати у вікно. Одного погляду було досить і я мусїв ним вдоволити ся, бо менї треба було уважати на свій човен. Я побачив Гендса і єго товариша, як они вхопили один другого за горло і стали взаїмно себе душити.

Я спустив ся зараз на свій човен і о волос що не упав у воду. За ту хвильку не видів я більше нічого, як лиш люті червоні ли-

покликувані люди, маючі патент учительский і звістні з праць літературних. — Пос. Окуневский інтерпелював справоздавця, що не залагоджено его внесеня в справі основаня семінариї учительскої у всхідній части Галичини з руским язиком викладовим. — Пос. Стила ставив внесене, щоби кари за непосилане дітий до школи стягано на основі ухвали місцевої ради шкільної. — Пос. Вуйцік ставив поправку, щоби не стягано кар від тих родичів, що з бідноти не можуть посилати дітий до школи, та щоби в перших 3 роках книжки по містах і селах були однакові і дешевші. — Пос. Крамарчик жадав, щоби не отвирано доти нових шкіл, доки не будуть отворені ті, що в справозданю фіґурують яко нечинні. — На сім перервано дальшу дебату до вечера.

Новинки.

Львів дня 25-го лютого 1898.

— **Ц. к. Адміністрация податків** оповіщує: По мисли § 184 закона з дня 25-го жовтня 1896 б. в. з. д. ч. 220 подае ся до загальної відомости, що списи контрибуентів належачих в слїд § 181 покликаного закона до поединчих тїл виборчих, а управнених до вибору членів і їх заступників до комісиї оцїнкової для податку особисто-доходового на рік 1898, зложені будуть в протоколї подавчім ц. к. Адміністрациї податків у Львові (пл. Цлова ч. 1 поверх I) від години 9-ої до 1-ої перед полуднем, почавши від 25-го лютого с. р. через 8 днів т. е. до 4-го марця 1898 включно до перегляненя в цїли внесеня евентуальних зажалень. До вибору членів тай заступників тих-же, як також до переглядане висше вимінених списів управнені суть лише тоті податкуючі, що виявили свій дохід підлягаючий податкови особисто-доходовому і предложили фасию доходову в речинци т. е. до 15-го лютого с. р. включно.

— **Ревізия траси.** Міністерство зелїзниць поручило Намістництву у Львові розпорядити ревізию траси льокальної зелїзниці, що мае будувати ся від стациї Борислав до Східниці. Проекти до будови тої зелїзниці виготовив інжинер Гуґо Ржена.

— **З перемиської епархії.** Презенти одержали оо.: Дион. Гичко на Днїстрик Дубовий, дек. жукотиньского. Стеф. Кмицикевич на Гадині, дек. мостиского, Ів. Бірецкий на Лїсько, Ів. Лесак на Коблянську волю дек. самбірского і Дион. Ґудзьо на Добру шляхотску, дек. бирчаньского. — Завідателем деканата куликівского іменований о. Юл. Кашубиньский, парох з Колоденця. — Завідательство парохії Кульчичі, дек. самбірского, одержав о. Ант. Миколаевич. — Кандидати до рукополаганя мають внести поданя до дня 4-го марта с. р., а дня 8-го марта рано мають лично явити ся.

— **Дотепний обманець.** Передвчера явив ся в склепі Кароля Балабана у Львові прилично одїтий мужчина і набравши на фіякра ч. 285 — 50 кільоґрамів цукру та 10 кільоґрамів кави, попросив купця, аби він післав з ним хлопця до дому, де заплатить за побрані товари. Купець пристав на то і мнимий пан від'їхав. Приїхавши на улицю Кохановского, велїв фіякрови задержати ся коло одної камениці, до котрої вислав склепового хлопця, а в хвили, коли той війшов до сїний, від'їхав обманець з товаром до крамаря Василя Лучина під ч. 12 при ул. Хоружчини. Там представив ся як торговельний аґент Кароль Губер і продавши ему товари за 33 зр., щез з грішми. Однако Лучин не скористав з тих товарів, бо Балабан довідавши ся від фіякра, де він того „гостя“ завіз, з'явив ся у крамаря і відобрав свій товар. Доси не викрито ще хитрого обманця.

— **Викритий злодій.** Аґент поліциї у Львові, Дістлер, довідав ся передвчера, що при улици Льва у Двойри Верк перебувае якийсь гість, одїтий по міщаньски, котрий дібравши собі до товариства кілька веселих женщин, їздить з ними від понедїлка фіякрами, купує їм вино і розкидає гроші. Дістлера зацікавив той гість і коли він зревідував его у Двойри Верк та коли найшов при нїм 1.137 зр., приарештував его, аби виказав ся, чи ті гроші суть его власностию. По короткім опорі признав ся той веселий гість, що називае ся Феликс Хома, родом з Колодна, жовківского повіта, жонатий, отець 3-їх дітий, мае 39 літ, мешкае в Жовтанцях, жовківского повіта, де мае хату і був при тамошнїй почтї почтилїоном до 15-го лютого. В падолисті минувшого року украв він з почтового воза, що їхав з Радехова через Жовтанці до Львова, мішок з грішми, в котрім було — як він пізнїйше дізнав ся — 1.500 зр. Не зраджуючи ся перед нїким, укривав Хома добичу аж до того часу. За ту крадїж увязнено почтилїона Матляса, котрий їхав тим возом і котрий мав его до тої крадежи намовити. Дня 15-го с. м. відійшов Хома зі служби у почтмайстра в Жовтанцях, але доси нїхто его о крадїж не підозрівав. Позаяк справа вже утихла, постановив Хома скористати з своеї добичи і він вибрав ся до Львова, аби на пущене забавити ся і погуляти. Хома зізнав, що не знав до послїдної хвилї, кілько гроший украв і кілько їх коло себе мае, бо нїколи їх не числив і держав завинені в звичайній бібулї в кишени своеї капоти. Злодія відставлено разом з найденими при нїм грішми до суду карного.

— **Залюблений старець.** В містї Трапезунтї в Малій Азиї відбула ся сими днями перед тамошним судом карна розправа о подвійне убийство, якого допустив ся 98-лїтний старець — з любовної мести. Той старець, назвищем Абдї, був крамарем і довгий час жив в розводї зі своею 70-лїтною жінкою. Причиною того розводу була любов, яку Абдї почув для своеї молодої і хорошої сусїдки Ґулїрари, жінки другого крамаря. Але Ґулїрара не хотїла й дивити ся на зівялого столїтного старця, а коли він раз хотїв їй визнати свою любов, прогнала его зі встидом. Тепер покинув Абдї гадку о Ґулїрарі і хотїв погодити ся з жінкою. Але й тут не повело ся ему. Єго любов для Ґулїрари стала звістна в цїлім містї і всї люди говорили о такій незвичайній річи. Тому й жінка Абдїого була обиджена і не хотїла вертати до его дому. Тодї роз'ярений Абдї постановив пімстити ся. Уоружений револьвером війшов до мешканя своеї жінки і влучним вистрілом положив еї трупом на місци. Відтак, ошалїлий з лютости, побіг до дому Ґулїрари та й убив і еї. Перед судом не запирав ся Абдї свого злочину, але суднї, з огляду на лагодячі обставини — засудили его на 15 лїт вязниці. Отже Абдї, коли би відсидїв кару, мав би 113 лїт.

Телеґрами.

Відень 25 лютого. В послїднім тиждни мають бути розіслані запрошеня до членів комісиї парляментарної правиці до участи в конференциї, котра відбуде ся около 8 марта.

Прага 25 лютого. Зачувати, що дебата над адресою зачне ся вже завтра, в суботу, перед буджетом і що Нїмцї в такім случаю возьмуть ся абстиненциї і виступлять з сойму.

Париж 25 лютого. Золя — як кажуть — постановив внести жалобу неважности засуду. По вчерашнїй інтерпеляциї Ґіббарда в палатї послів жадаючій вияснення ролї, яку грали ґен. Боадерф і Пелїе в процесї Золї, ухвалила палата по відповіди президента кабінету Мелїн'а 416 голосами против 41 вотум довіря до правительства. Мелїн обіцяв вишукати ініцияторів Драйфусового синдикату і потягнути їх до одвічальности.

ця, що під коптїючою лямпою хитали ся то сюди то туди і я замкнув очи, щоби їх призвичаїти знов до темноти.

Наконець сьпівак скінчив сьпівати свою пісню, а цїла дуже змалїла громада засьпівала коло ватри слова, котрих я вже тілько разів наслухав ся:

Пятнайцять мужа на мерця скрини
Го—і—го, та й фляшка руму!
Горівка і чорт забрали других
Го—і—го, та й фляшку руму!

Я думав як-раз о тім, як то в сїй хвили горівка і чорт увихали ся в каютї Гіспанїолї, коли нараз почув я, як щось сильно сїпнуло. Човен закрутив ся і як би направив ся в иншу сторону і став дуже борзо гнати.

Я отворив очи. Доокола себе видів я малї запінені филї, що злегка фосфоризували. „Гіспанїоля“, котрої течія рвала все ще мене за собою, змінила, видко, напрям і коли я лїпше придивив ся, побачив, що она жене в полудневім напрямі.

Я оглянув ся позад себе і серце в менї забило ся, бо зараз поза собою побачив я ватру на березї. Похват зробив колїно і рвав за собою як великий шунер так і мале човенце. Филї здоймали ся щораз висше, били щораз голоснїйше а шунер гнав що раз скорше крізь вузкий пролив на широке море.

Нараз як би щось сильно потрутило „Гіспанїолю“ і она знову обернула ся може о яких двайцять степенів. Майже в тій самій хвили почув ся на корабли крик за криком. Я зачув, як з каюти біжать сходами на гору та здогадав ся, що оба піячиска перестали бити ся і зміркували, в якім знаходять ся положеню.

Я положив ся в човнї як довгий і став з цїлого серця молити ся до Бога, та поручав ему свою душу. Я був певний того, що при кінци проливу, там де він виходить в море, дістанемо ся в шалено розбурхані филї, де вся моя журба борзо скінчить ся. А хоч менї й не було лячно умирати, то все-таки була то велика для мене мука ждати смерти.

Так сподїваючись що хвиля смерти мусїв я цїлими годинами лежати а филї кидали мною на всї боки а від часу до часу і добре змочили. По якімсь часї змогла мене утома, мене як би щось приголомшило і я заснув в своїм човнї а менї стали снити ся рідні сторони та „Адмірал Бенбов“.

Глава двайцять четверта.

Моя блуканина в човнї.

Був вже ясний день, коли я пробудив ся і побачив ся з човном на полуднево західнім кінци острова з закопаними скарбами. Сонце вже було зійшло, але я его не видів, бо его закрив горб дальновид, котрий з сего боку спадав стрімкими скалами майже аж до моря.

Найблизше коло мене був безанмаштовий горб. Був то голий чорний горб, що своїми на яких сорок або пятьдесять стіп високими скалами спускав ся просто у море а доокола него лежали великі маси груниц та поспадавших з гори відламів скал. Я постановив був собі спершу поплисти несповна чверть милї і там вийти на беріг.

Але сей плян я таки зараз покинув. Помежи поспадавшими із скал груницами филї так гудїли, здоймали ся так високо і так борзо, що мое дрантиве судно було би певно розбило ся об скалисті береги.

Але то ще не все було, бо я побачив якісь поганї слизисті потвори, що лазили по плоских скалах, або з голосним риком кидали ся у воду. Они виглядали в моїх очах як коли-б якісь голі слимаки страшенної величини, а було їх разом пятдесять до шїсдесять штук і від їх ревоту аж скали дрожали.

Я довідав ся пізнїйше, що то були морскі леви і що то зовсїм нешкідливі зьвірята, але їх виду та грізних скал та високих розбурханих филь було досить для мене, щоби менї відхотїло ся там виходити на беріг. Я волїв би був з голоду згинути на мори, як виставляти ся на такі небезпечности.

Але тимчасом знайшла ся для мене лїпша нагода вийти на беріг, як би я то собі був погадав. Я пригадав собі, що Зільвер говорив о якійсь струї, що пливе вздовж цїлого західного побережа острова на північ, а що я по своїм положеню зміркував, що вже в ню дістав ся, то волїв спробовати, чи не удасть ся менї вийти на беріг коло зарослого пініями „лїсного пригірка“, як він був названий на картї, а котрий був дальше на півночи.

Море то підоймало ся в гору то знов опадало довшими правильними рухами, а вітер дув постійно і лагідно від полудня. Як би не то, то вже давно було би по менї; а так мій малесенький човен ніс ся так легко і безпечно на водї, що аж диво. Коли я так лежав на днї човна і споглядав в небо, видів я, як при самім его краю піднимала ся велика синя филя високо в гору, а він зсував ся як та водна птиця легенько другим боком на долину. По якімсь

Париж 25 лютого. Ляборі, адвокат Золї апелював до трибуналу касацийного против вироку в процесї Золї.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Ант. Д.: Питаєте: Як можна реґулювати на селї годинник? Треба знати, коли як-раз єсть дїйстне полудне, а щоби того дізнати ся, треба собі зробити т. зв. „ґномон“ а то робить ся ось як: Возьміть собі грубу і широку квадратову дошку (гладку на однїм боцї) і нарисуйте кілька колїс одно в другім. Постарайтесь також о стїжок (чіп) з дерева і на єго споді визначіть осередок та поставте осередком на осередок колїс на дощцї, а відтак то все поставте на отверте місце на сонце і уважайте: Стїжок пускає тїн на дошку. В якімсь часї перед полуднем тїнь досягне кінчиком найдальшого від осередка колеса. В тім місци зробіть значок (назвім єго буквою *а*). Чим висше іде сонце, тим коротша буде тїнь від стїжка а кінчик єї дійде по якімсь часї до другого колеса в серединї. Зазначіть то місце знов (н. пр. *б*). Відтак на третім колесї знов трете місце (н. пр. *в*) і т. д. По полудни на відворот: тїнь від стїжка стає щораз довша і коли дійде н. пр. до третого колеса в серединї, треба то місце так само зазначити (буква *в*); пізнїйше дійде кінчик тїни до другого колеса і знов треба зазначити (*б'*); коли дійде до третого колеса, найдальше від середини зазначуєсь на нїм то місце так само (н. пр. *а'*). Так буде кожде колесо зазначене в двох місцях: *а* і *а'*, *б* і *б'*, *в* і *в'*. Перединїть тепер каблук на найдальшім колесї межи знаками *а* і *а'* на половину та зазначіть то місце знаком (н. пр. *г*); так само передїліть на половину і каблук межи *б* і *б'* на другім колесї (в місци скажім: *г'*) і на третім межи *в* і *в'* (в місци скажім: *г''*). Через всї ті місця на половинї каблуків: *г*, *г'* і *г''* визначіть тепер олївцем просту лїнію аж до осередка колїс під осередком стїжка. Тота лїнїя буде полуденником Вашого села, а коли тїнь від стїжка прийде своїм кінчиком на ту лїнїю, тогди буде сонце в полуденнику або буде як раз полудне і 12 година. Тогди нареґулюйте годинник. Пiсля компасу годинника реґулювати не можна, бо ігла маґнетична відбігає значно від полуденника. — **М. Карачко**: 1) На питанє, як сїяти вільху, знайдете відповідь в найблизших „Добрих радах“; тут скажемо Вам лиш тілько, що коли Ви посїяли а не зійшла, то найскорше було може насїнє не добре, бо именно на то треба зважати, щоби насїнє було зовсїм доспіле. А може Ви посїяли шишочки замість зернят? — 2) Які книжки видасть „Просьвіта“, того чей не можемо знати; а як буде за довга повість, того також не можемо насамперед сказати, хоч би лиш длятого, щоби Ви і другі були тим більше цїкаві. — **А. Б**: З черенками дайте собі спокій, бо анї не уміете складати, анї не маєте потрібних до того приладів. До того ще могли-б Ви набавити ся біди, бо хтось би сказав, що Ви маєте тайну друкарню, а за то єсть кара. А додатково: Будьте терпеливі і не крийте ся під инший знак, бо письмо і почта зраджують. Годї лиш Вам давати відповіди, коли другі на них чекають. Кореспо денцийних карт уживайте добрих; за передпослїдну почта наложила кару, а ми єї звернули. — **В. С. з над Сяну**: Школи драматичної нема анї у Львові, анї в Кракові. Хоч артистів штуки драматичної дуже поважаємо, а все-таки радимо Вам брати ся скорше до чогось практичнїйшого. В штуцї лиш правдивий талант поплачує, а чоловік найчастїйше сам себе перецїнює. Учіть ся дальше, бо і правдивий артист потребує висшої науки. Пізнїйше, коли вже конче хочете, зможете вступити до якого театру. — **Іван Мочимордович Пужинюк**: 1) На питанє, о скілько Товариство обезпеченя ім. „Ґізелї“ єсть користнїйше від инших, трудно Вам основно відповісти, бо треба би порівнувати з многими иншими. Загально можна сказати, що оно лиш мало ріжнить ся від подібних инших. Вкладка на обезпеченє посагу дівчині єсть трошки менша, н. пр. від першого року житя убезпеченої платить ся по 3 зр. 76 кр. річно від 100 зр. обезпеченої суми (деинде 4 зр. 8 кр.) Товариство уділяє запомоги бідним дівчатам з фонду посагового навіть і таким, котрі не були в тім товариствї обезпечені, а увзглядняє ся при тім дїти, котрих батько служив у войску і т. д. Дївчата, котрих родичі в протягу трох лїт не можуть платити премії, дістають запомогу посагову в міру запасів фонду. Але зважте: Хтось платить премії через два роки а дальше не може; минає, припустім, 18 або 20 лїт — чи гадаєте, що за той час хтось буде памятати, що десь там якійсь дівчинї треба би дати запомогу, або й чи хтось пригадає собі, що треба упимнути ся о запомогу? — Премія пропадає. — Впрочім услівя такі і деинде. Ми тої гадки, що обезпеченє на дожите для менше заможних людий не користне. — 2 і 3) Ваш придомок „Мочимордович“ досить неприличний і ми радили би єго змінити — а як, то зараз почуєте: Питаєте, чому ми не поміщаємо бесїд пос. Окуневского лиш бесїди пос. Барвіньского? А ось чому: Пос. Окуневский носить шапку трохи „на бакер“ і білявий, тому нам не сподобав ся і ми не поміщаємо єго бесїд; пос. Барвіньский носить шапку просто і він чорнявий, то і сподобав ся нам і ми поміщаємо єго бесїди. Знаєте тепер чому? Як би Ви розуміли ся на політицї, так, як пос. Окуневский, то Ви би нас не питали, а коли не розумієте ся, то не мішайтесь до дїла, котрого не розумієте, або насамперед научіть ся. Перепискою Вас политики не научимо і длятого лиш радимо передовсїм змінити придомок „Мочимордович“ на „Мовчимордович“. Як колись будете розуміти ся на політицї, то й зрозумієте, чи ми злі, чи добре робили. Ми робимо так, як уважаємо за відповідне, а за наше поступованє не будемо сповідати ся перед нїким, лиш перед Богом і нашою совістию. Сим маєте відповідь і на 2) питанє. — **Т. Ч. в Б.**: Рекурсу нема, бо сойм рішає. — **Іляр. Явор. в Б.**: Передовсїм порадьте ся лїкаря, бо треба знати, чи у Вашої дитини дїйстно падавиця (епілєпсия), а відтак лиш лїкар може їй записати відповідний лїк. Уважайте лиш на дитину, щоби, коли дістане нападу, не потовкла ся, щоби не упала звідки, одежину на нїй попустїть, покладьте хоч би й на землю, але підстелїть щось мягкого, а щоби не дуже била собою придержїть трохи, але не стискайте анї за руки анї за пальцї та не відважуйте стиснених пальців; по нападї дайте їй води напити ся і нехай виспить ся. Не давайте їсти нїчого товстого і острого. — **Учитель 23**: Конкурс визначений до 1 цьвітня. Материял знайдете також в польскій енцикльопедиї рільничій. — **Ученик в Ст.**: Руский підручник до науки стеноґрафії И. Полїньского (не Понїньского, як Ви пишете) дістанете в книгарни Ґубриновича і Шмідта у Львові. Стеноґрафія може Вам колись дуже придати ся лиш треба богато нею писати, щоби добре вправити ся. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

часї став я набирати відваги і почав підносити ся в гору та пробовав робити веслами. Але найменша зміна в роздїлї ваги, потягає злі наслїдки в рухах маленького човенця, і я ледви що рушив ся, а човенце перестало зараз так легенько танцювати та зсунуло ся так нагло з филї, високої як гора, що менї аж голова закрутила ся, а оно передом зачепило в другу филю.

Я змок до нитки і перепудив ся на смерть та в тій хвили положив ся знову; аж тогди човенце знов успокоїло ся та несло мене і дальше по филях так спокійно, як перед тим. Річ ясна, що годї було з ним жартувати; а що я не міг ним кермувати, то і не мав вже надії дістати ся на беріг.

Мене взяв величезний страх, але мимотого я не стратив голови. Насамперед став я осторожно моєю шапкою вичерпувати воду, а відтак підоймив ся на хвильку знову в гору, щоби подивити ся, яка тому причина, що оно так легенько бігає по водї.

Я побачив, що филї то зовсїм не ті високі, гладкі та сьвітячі гори, які видко з берега або з корабля, але що кожда з них то скорше пасмо горбів, подібних як ті, що на сухій земли, зі шпилями, гладкими рівнинами і долинами. Лишений сам собі пересував ся човен так сказати би помежи низшими частями а вимивав зручно стрімкі зубіча та високі, піною вкриті вершки филь.

Річ ясна подумав я собі, що мушу лежати так як лежу, щоби не зрушити рівноваги; але й так само ясно, що треба спустити весло і від часу до часу на гладких місцях підогнати човен раз або два рази до берега. Як подумав, так і зробив. Я лежав найпевнїйшим способом в сьвітї спершись на лікті та лиш деколи рушив трохи веслом підганяючи єго до берега.

Хоч і яка то була трудна і нудна робота, а все-таки я очевидячки сунув ся наперед і коли я допливав до „лїсного пригірка“, підплив вже був о яких кілька сот стіп близше до берега. Я вже видів, як від вітру вершки дерев хилили ся то сюди то туди, та був переконаний, що коло найблизшого пригірка буду міг причалити до берега.

Але бо вже була й пора, бо менї тепер хотїло ся страшенно пити. Страшенна спека від сонця надомною, єго проміне, що відбивало ся по тисяч разів назад від филь, вода морска, що мене змочила і висхла на менї а навіть на устах лишила верству соли — все то сполучило ся разом, щоби викликати в менї неугасиму спрагу і страшенний біль голови. Коли я побачив дерева так близенько, взялась мене туга за землею, але струя вхопила мене знову, та понесла попри пригірок, а коли тепер показала ся передо мною найблизша затоня моря, представив ся моїм очам вид, котрий на ново змінив напрям моїх гадок.

Саме передо мною, не дальше як на пів милї від човна, побачив я, що пливе „Гіспаніоля“. Я подумав собі зараз, що аж тепер дістану ся нашим ворогам в руки, але з браку води чув ся я так нещасливим, що не ледви знав, чи маю з того тїшити ся, чи сумувати. Але закім я ще міг придумати, що менї робити, показала ся менї так велика несподїванка, що я не міг вже нїчого робити, лиш дивив ся і чудував ся.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.